

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו

תפ"ח 15-07-24984 , 19-04-31343 מדינת ישראל נ' יצחק אברג'יל ואח'

לפני כבוד השופטת הבכירה, גיליה רביד, אב"ד

כבוד השופט ירון לוי

כבוד השופט שי יניב

המאשימה :

מדינת ישראל – ע"י עוה"ד ניסים מירום, שרון הר-ציון, מיכל מזור, נתנאל בוז'ו ואח'

נגד

הנאשמים:

1. יצחק אברג'יל – ע"י עוה"ד שמשון וייס ולירז מאיר
2. אברהם רוחן – ע"י עוה"ד אבי כהן ואורנת קמרון
4. ישראל אוזיפה – ע"י עוה"ד ניר שניידרמן ועדן פוליטקין
10. שמעון סבח – ע"י עוה"ד גלאון קפלנסקי וליגל יחזקאל
11. פטריק עמוס – ע"י עוה"ד אביגדור פלדמן ומיקי חובה
12. עופר בוהדנה – ע"י עו"ד אהוד בן-יהודה
14. אהרון סוסן – ע"י עוה"ד ניר אפלסה ורותם סרי
16. אברהם לוקר – ע"י ירוסלב מץ
17. יעקב (מטיטה) בן שטרית – ע"י עוה"ד ליאור שטלצר ועדי אייזנר

תמצית הכרעת דין

בעניינם של נאשמים 1, 2, 4, 10, 11, 12, 14, 16 ו-17

תמצית הכרעת הדין

תמצית זו נועדה לשמש כלי עזר לאור היקפה של הכרעת הדין וריבוי הנאשמים והאישומים. אין בה כדי למצות ואין באה להחליף את האמור בהכרעת הדין, כאשר הנוסח המחייב הוא נוסח הכרעת הדין.

כללי:

1. בכתב אישום זה, הידוע גם כ-"פרשת 512", הועמדו לדין יצחק אברג'יל (להלן: "אברג'יל" או נאשם 1) ואבי רוחן (נאשם 2) יחד עם 16 נאשמים נוספים בביצוע מעשים פליליים, מן החמורים בספר החוקים, הכל במסגרת חברותם בארגון פשיעה בראשותו של אברג'יל ותחת הנהגתו והנחייתו.

כתב האישום מונה 13 אישומים שונים שבמסגרתם מיוחסים לנאשמים, כל אחד על פי חלקו, עבירות לפי חוק מאבק בארגוני פשיעה, עבירות רצח, ניסיון רצח, חבלה בכוונה מחמירה, עבירות סמים בהיקפים עצומים, הלבנת הון, עבירות מס ועוד, כפי שיפורט בכל אישום בנפרד.

2. כתב האישום הוגש בחודש יולי 2015 לאחר חקירה ממושכת, רחבת היקף ומורכבת שהתקיימה בארץ ובחו"ל לאורך תקופה של כ- 10 שנים. חקירה זו הניבה חומר ראיות בהיקף עצום וחסר תקדים שכלל עשרות אלפי שיחות שנקלטו בהאזנות סתר שנקלטו בעיקר בחו"ל, עשרות אלפי מסמכים, אינספור עדויות ביניהן ששה עדי מדינה שאמרותיהם המוקלטות והמצולמות תועדו על פני עשרות קלסרים. מסכת הראיות החלה להישמע לפני מותב זה בחודש פברואר 2017 ומאז נשמע התיק ברצף, בתדירות של 3 ימים בשבוע לאורך כ- 3.5 שנים שבהן התקיימו כ- 300 ישיבות הוכחות שתועדו על פני כ- 13,000 עמודי פרוטוקול לצד הגשת מוצגים למכביר.

הכרעת הדין ניתנה בהסכמה לאחר ליבון משותף של חברי ההרכב, ואולם, לאור היקפו העצום והחריג של חומר הראיות, כמו גם לאור העובדה שכל אחד מהאישומים מהווה בעצם אירוע נפרד הכולל מסכת עובדתית נפרדת, מלאכת הכתיבה של האישומים השונים חולקה בין חברי ההרכב כפי שהדבר משתקף בגוף הכרעת הדין. מבחינת סדר האישומים המופיעים בהכרעת הדין תחילה נדונו הסוגיות הכלליות וכן אישומים 1, 3 ו-4 שעניינם ארגון הפשיעה ועבירות האלימות, ובהמשך נדונו האישומים שעניינם עבירות הסמים והמס בהתאם לסדר שבכתב האישום.

3. במועדים שונים לאחר הגשת כתב האישום הסתיימו/הותלו/הופסקו ההליכים נגד שמונה מבין הנאשמים, כדלקמן:

בשלב מוקדם הופרד עניינו של **נאשם 7**, סמי ביטון, מכתב אישום זה. הוא הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום שהוגש בתיק נפרד, ובהמשך זומן (בעדות מוקדמת) להעיד כעד תביעה במשפטנו.

נאשם 3, מאיר אברגיל **ונאשם 8**, מוטי חסין, הודו והורשעו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, ודינם נגזר על ידינו בתאריך 18.7.18. אגב כך הודיעה המאשימה, בהסכמת נאשם 1, על חזרה מהאישום המיוחס לנאשם 1 באישום החמישי (רצח "דידונה").

נאשם 9, גולן אביטן, נמלט מהארץ בעת שהיה עצור תחת איזוק אלקטרוני - שממנו הצליח להשתחרר בדרכי ערמה - וההליכים נגדו הותלו בתאריך 23.10.18.

נאשם 5, אילן בן שטרית **ונאשם 15**, משה מלול, הודו והורשעו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, ודינם נגזר על ידינו בתאריך 5.4.20.

נאשם 13, יוסי לוי (ז'וז'ו) ז"ל, נפטר במקום כלאו וההליכים נגדו הופסקו בתאריך 28.4.20.

נאשם 6, דודו בן שטרית הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ודינו נגזר על ידינו בתאריך 6.7.20.

נאשם 18 זכריה אדרי, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בתאריך 3.11.20 ודינו נגזר על ידנו בתאריך 8.3.21.

4. בפתח הדברים, כמקובל, אנו מודיעים על זיכויים של נאשמים אשר זוכו מכל עבירה באישומים השונים, זאת להבדיל מהרשעה באחת העבירות או בעבירה חלופית שעל כך נודיע בעת נתייחס לכל אישום.

1. זיכוי נאשם 1 מעבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים שיוחסה לו באישום 11 לגבי עסקאות השולחן הראשון ומשלוח אייס.

2. זיכוי נאשם 4 מהעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, באישום הרביעי, באישום השביעי ובאישום ה-11.

3. זיכוי נאשם 11 מהעבירות שיוחסו לו באישום הרביעי.

4. זיכוי נאשם 17 באישום ה-11 ביחס לעסקאות השולחן הראשון והשלישי וכן לגבי עבירת המס באישום 13.

5. האופן שבו התפתחה והתנהלה החקירה בפרשה מסועפת ומורכבת זו מצאה ביטוי בעדותם של **סני"צ יוסי בניים** - מי ששימש במהלך התקופה שבין 2002 עד 2015 ראש מחלק ואח"כ ראש מפלג ארגוני פשיעה במספר תפקידים בימ"ר ת"א וביאחב"ל - **רפ"ק יוני חג'ג'** - שהיה ראש מחלק ביחידה המרכזית ושימש ראש הצח"מ מטעם ימ"ר ת"א בפרשת 512 וסני"צ **יובל רביבו** שהיה ממונה על תיקי הסמים בפרשה זו. הדברים פורטו בפרק המבוא להכרעת הדין כדי לתת תמונה להשתלשלותה של החקירה שהתפרשה, כאמור, על פני למעלה מ-10 שנים - והם יאוזכרו בקצרה להלן:

בשנים 2002-2003 עסקה משטרת ישראל בחקירת שורה של מקרי רצח ואלומות שקורבנותיהם היו דמויות עברייניות מוכרות למשטרה כגון פליקס אבוטבול, חנניה אוחנה, זאב רוזנשטיין ועוד. אירועים אלה, ביניהם ניסיון ההתנקשות ברוזנשטיין במסעדת

הקשת, ניסיון ההתנקשות בכיכר פלומר והפיצוץ ביהודה הלוי, נחקרו תחילה כתיקים נפרדים, בלא שזוהה קשר ביניהם. לימים, הבינה המשטרה כי כנראה קיים קשר בין האירועים השונים ואופי החקירה קיבל תפנית בהתאם, תוך שילוב זרועות בין היחידות השונות.

התפתחות בחקירה הייתה לאחר שבשנת 2007 גויס י.מ. על ידי הרשויות בארה"ב לשמש עד מדינה במסגרת חקירת עבירות סמים בהיקף גדול שהתנהלה בארה"ב. אגב חקירתו הסתבר שהמידע שמסר להם י.מ. עשוי לסייע גם לרשויות בישראל. לאחר שנציג משטרת ישראל ערך ברור ראשוני בנוגע למידע שברשותו של י.מ., נחתם עמו במהלך שנת 2008 הסכם עד מדינה מדורג והוא נחקר על ידי נציגי משטרת ישראל. כך, בעקבות המידע שמסר י.מ. בהודעותיו נפתח צוהר ראשוני מבחינת המשטרה להבנת מהלכי הארגון, הן בתחום עבירות הסמים והן בתחום עבירות האלימות.

שלב נוסף בחקירה בסוף 2011 ובמהלך שנת 2012, לאחר שנוצר קשר עם י.א., ישראלי שהיה כלוא בברזיל. אז, בפעם הראשונה, קיבלה המשטרה מידע מפורט שניתן לתרגמו לראיות קבילות אודות אירועי האלימות שטרם פוענחו ואודות הארגון ופעילותו. בעקבות זאת הוקם במשטרה צוות חקירה מיוחד שכלל חוקרים מיאחב"ל ומימ"ר תל אביב והיה מלווה בפרקליטים מפרקליטות תל אביב ומפרקליטות מרכז. הצוות נפנה לניתוח עדויות שני עדי המדינה, לאיסוף עמדות האזנת סתר שהושמו בארץ ובחו"ל ולסיווגן מחדש, להוצאת תיקים ופרשיות ישנות שטרם פוענחו, לחיקורי דין בחו"ל ולפעולות חקירה נוספות. בהמשך, נסע צוות החקירה פעמיים, בחודשים אפריל ובאוגוסט 2012, לחקור את י.מ. בארה"ב במטרה להעמיק את החקירה ולהבהיר נקודות שדרשו הבהרה, הן בקשר לפרשיות הסמים והן בעבירות האלימות. במקביל, על בסיס המידע שמסרו שני עדי המדינה הני"ל התבצעו פעולות חקירה שונות בארץ.

בתאריך 18.5.15 החלה החקירה הגלויה בפרשה. מדובר היה בחקירה מורכבת ורחבת היקף שבה נטלו חלק מאות שוטרים אשר היו מחולקים למספר זרועות. נעצרו עשרות חשודים ובוצעו פעולות חקירה רבות במקביל. במהלך החקירה, בהמשך לגיוסם של עדי המדינה י.מ. ו-י.א., גויסו ארבעה עדי מדינה נוספים מבין העצורים בפרשה, שהסכימו לשתף פעולה עם המשטרה: ש.כ. או בומבי, מי שאליבא עדותו ושאר הראיות היה מבכירי הארגון ומי שהיה ממונה על הוצאתה לפועל של התכנית לפגוע בזאב רוזנשטיין באירוע יהודה הלוי; ה.צ. - שהרכיב את מטעני החבלה הן באירוע פלומר והן באירוע יהודה הלוי והיה, בין היתר, פטרונם של י.מ.; א.צ. - בנו של ה.צ. שנטל חלק בפעולות שונות במסגרת הארגון ו-א.ג. (שיכונה להלן: "טולי") - פעיל בתחום הסמים תחת ניהולו של נאשם 2, רוחן.

6. ראיות התביעה בוססו בעיקרן על עדויות חמישה מתוך עדי מדינה אלה – להוציא את י.א. שהמאשימה בחרה שלא לזמנו לעדות.

במסגרת הכרעת הדין יוחד פרק לעדי המדינה שבו סקרנו את קורותיו של כל אחד מהם, נסיבות החתימה על ההסכמים עמם וכן התייחסנו לשאלות של מהימנות ומשקל לגבי כל אחד. עדויות עדי המדינה לגבי מרבית העניינים תמכו וסייעו זו לזו. התייחסנו גם לנסיבות אי העדתו של י.א. מטעם המאשימה, לזימונו כעד הגנה ולסירובו להעיד לטובת ההגנה. כפועל יוצא מכך, קיבלנו את עמדת המאשימה (שאליה הצטרפו הלכה למעשה גם נאשמים

1 ו-2) כי יש לקבל את אמרותיו של העד במשטרה כראיה קבילה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות והלכות העד השותק. עם זאת בנסיבותינו, בהעדר אפשרות להתרשם מהעד, על רקע שינויים שניתן למצוא באמרותיו השונות לאורך השנים, לא ראינו לתת משקל ראייתי לדבריו, כפי שנומק בהרחבה בהכרעת הדין.

אל עדויות עדי המדינה, כאמור, הצטרפו ראיות תימוכין וסיוע, לרבות מאות שיחות שנקלטו בהאזנות סתר, כמשתקף בהכרעת הדין.

בהקשר להאזנות סתר אלה, על רקע טענות שעלו במהלך המשפט, עמדנו במסגרת הכרעת הדין על קבילותן של השיחות בהתייחס לשאלות האם האזנת בוצעה כדין והאם ההקלטה אותנטית ומשקפת נאמנה את השיחה, לרבות בהקשר לזיהוי קולות הדוברים-והגענו למסקנה שקבילותן במישורים אלה, שקראנו להם "המישור הטכני" הוכחה במשפט.

לא מצאנו ליחד פרק נפרד וכללי בהכרעת הדין לנושא הקבילות **המהותית** של השיחות, וככל שהדבר נדרש, הוא מצא ביטוי ספציפי בהתאם לשימוש הראייתי שראינו לעשות בשיחה כזו או אחרת. בדומה, לא ראינו להידרש לבקשתה/טענתה הכללית של המאשימה לקבל כראיה קבילה שיחות שבהן איש מהדוברים בשיחה לא היה עד במשפט, זאת מכוח החריג של "שיחות בין קושרים", בעיקר משום שהלכה למעשה לא עשינו שימוש ראייתי בשיחות מסוג זה. אנו הסתמכנו לצורך הכרעת הדין רק על שיחות שלמצער אחד מהדוברים בהן הינו נאשם או עד, ובהתאם לכללי הקבילות הנוהגים - כפי שפורט בהכרעת הדין בהקשר הרלוונטי.

7. מטעם נאשמים 4, 10, 12, 14 ו-17 הועלתה הטענה שלפיה, כך בקווים כלליים, יש לקבוע כי עדויות עדי המדינה, בעיקר של בומבי, ה.צ, טולי ו-י.מ, כל אחת בהקשר הרלוונטי, נגועה כלפיהם בחוסר הגינות בסיסי ובפגיעה בחוש הצדק בהיות עדי המדינה עבריינים בכירים אשר העידו והפלילו את הנאשמים, שהם, על פי הנטען, זוטרים מהם. בנסיבות אלה, העתירה הייתה לפסול את עדויותיהם המפלילות של עדי המדינה הנ"ל כנגד הנאשמים שצוינו לעיל, **בין מכוח הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק"**, ובין מכוח הלכת הפסילה הפסיקתית.

הדברים פורטו ונומקו עובדתית ומשפטית בפרק נפרד בהכרעת הדין שבסופו ראינו לדחות את הטענה. אם לסכם בקצרה: עמדנו על כך שהנאשמים לא עתרו לבג"צ כנגד עצם גיוס עדי המדינה וההסכמים שנחתמו עמם. הטענה הועלתה לראשונה בסיכומים, עיתוי תמוה ונטול הסבר, כאשר לגבי הטענה המתבססת על כלל הפסילה הפסיקתית, העיתוי המאוחר שומט למעשה את הקרקע מהאפשרות להיזקק לטענה, בהינתן שהראיה שפסלותה מתבקשת היא עדות קבילה בבית המשפט, עדות שמשמשת ראיה כנגד כל הנאשמים, גם כאלה שאינם נמנים על העותרים.

אשר לטענה מכוח הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק", השבנו בשלילה לשאלה האם נפל פגם באופן שבו נחקרו עדי המדינה במשטרה וכן לא מצאנו כי נפל פגם אצל המאשימה בכך שבנסיבות תיק זה על רקע חומרת העבירות והאינטרס הציבורי, החליטה להעמיד לדין גם את נאשמים 4, 10, 12, 14 ו-17 כאשר הגיעה למסקנה שהתגבשו ראיות למעורבותם. הדברים מתיישבים גם עם הנחיות פרקליט המדינה. לגבי עצם בכירותם של עדי המדינה יחסית לנאשמים 4, 10, 12, 14 ו-17 - טענה עובדתית שהועלתה על ידי הסגורים באופן

גורף – הרי שלא מצאנו שהדברים מובהקים וחד ערכיים, הכל כפי שנותח לגבי כל אחד מהנאשמים בהקשר הספציפי. מעבר לכך לא מצאנו כי תחושת הצדק מתקוממת נוכח העמדתם לדין של הנאשמים בנסיבותינו.

8. הובאו ראיות- בעיקר בעדויותיהם של בומבי, ה.צ, טולי ו-י.מ- שמכוחן קבענו כי בעקבות רצח יעקב אברג'יל ז"ל בתאריך 22.6.2001, הכריז יצחק אברג'יל (בשיתוף אחיו מאיר אברג'יל) על סכסוך מול קבוצות עברייניות אחרות כלומר, זאב רוזנשטיין, משפחת אבוטבול ומשפחת אוחנה. לצורך כך חברו אברג'יל ואנשיו לאבי רוחן ולאנשי קבוצתו בברית של שיתוף פעולה. מלחמה אלימה זו גבתה בשעתו קורבנות בנפש משני הצדדים, לרבות גרימת מותם של אנשים חפים מפשע, כפי שתואר בפרק שכותרתו "המלחמה הגדולה".

בהתייחס ל-"מלחמה" שתוארה לעיל, עיקר הדגש הושם במסגרת תיקנו למאבק שנוהל נגד זאב רוזנשטיין, כאשר בהתייחס ל-"מלחמה" הרחבה יותר שהופנתה נגד משפחות אבוטבול ואוחנה, הגם שהובאו לפנינו עדויות בנושא, לא יוחסה לאיש מהנאשמים עבירה ספציפית.

"המלחמה" נגד זאב רוזנשטיין שבמסגרתה נעשו מספר ניסיונות לחסלו, מצאה את ביטויה בכתב האישום הנוכחי באישומים 3 ו-4 שעניינם ניסיונות החיסול בכיכר פלומר וביהודה הלוי. האירוע במסעדת הקשת שקדם לניסיונות המתוארים באישומים 3 ו-4 מצא אזכור בפרק "המלחמה הגדולה" אך לא יוחסה בגינו עבירה בתיקנו. אשר ל-"מלחמה" הנטענת נגד הקבוצות העברייניות האחרות, היא נסקרה אך ורק כרקע להבנת התמונה הכוללת ולהבנת דרך התנהלות ארגון הפשיעה, כפי שהורחב במסגרת הדיון הנוגע לאישום הראשון.

9. למול ראיות התביעה הציבו הנאשמים חזית מחלוקת רחבה שכללה הכחשה מוחלטת. כך לגבי כל האישומים. כפירה מוחלטת זו הצטרפה לשתיקת כל הנאשמים בחקירה ולאי מסירת גרסה עניינית עד לשלב פרשת ההגנה, נסיבות שעל משמעותן הראייתית עמדנו בהכרעת הדין מספר פעמים (ראה למשל סעיף 1.4 לפרק המבוא).

10. במסגרת האישום הראשון - שמהווה מבוא או מסגרת לכתב האישום כולו – בחנו את השאלה האם לפנינו ארגון פשיעה כהגדרתו בחוק מאבק בארגוני פשיעה על בסיס המבחנים שנקבעו בפסיקה, וכן האם הנאשמים בכתב האישום היו חברים בארגון הפשיעה בתקופה הרלוונטית.

כמו כן במסגרת אישום זה דנו ספציפית באשמתו של נאשם 1 שלו יוחסה העבירה של ראש ארגון פשיעה, ובאשמת נאשמים 2 ו-4 שלהם יוחסה עבירה של מנהלים בארגון פשיעה. בתמצית ייאמר: אשר לשאלת קיומו של ארגון פשיעה קבענו כי במקרה שלנו מתקיימים שני התנאים ההכרחיים להגדרת קבוצה עבריינית כארגון שהם "קיום עצמאי" (או מוסדי) ו"המשכיות" וכן מתקיימים שורה של מבחני משנה שהוכרו בפסיקה ככאלה שמאפיינים ארגון פשיעה כגון: היררכיה, התמקצעות, מידור וחשאיות, ריחוק הדרג המנהל מהביצוע, מוניטין, שמירה על ראש הארגון, הגדרה כ-"משפחה", שיתוף כלכלי, ערבות הדדית ועוד.

הוכח לפנינו שעסקינן בארגון פשיעה רב עוצמה, ששלח זרועות בארץ ובחו"ל, שכלל פעילים רבים שהיו מאוגדים בתת קבוצות ואשר פעל לאורך שנים כמערכת עצמאית ובת קיימא. הארגון עסק במקביל בהימורים, סחר בינלאומי בסמים בהיקפים עצומים ואגב כך ביצע עבירות אלימות מתוכננות ושיטתיות כדי להילחם באויביו או מתחריו. הוא שלח ידו גם בעסקים לגיטימיים וגם בעסקי צ'יינג' לצורך הלבנה הון.

הארגון היה בעל מבנה היררכי, היה מחולק לקבוצות שפעלו במעוזים שונים בארץ תחת הנהגתו של ראש קבוצה. מרבית ראשי הקבוצות היו עבריינים בעלי כוח ועוצמה משל עצמם ושלטו בעולם העבריינות באזור שעליו חלשו. לחברי הארגון היו תפקידים שונים והתמקצעות. כל אחד פעל במסגרת תפקידו, לטובת קידום הפעילות העבריינית ומקסום רווחי הארגון. מדובר בארגון פשיעה שפעילותו נועדה להתקיים לאורך זמן, בדרך של פעילות שיטתית ומאורגנת. הארגון התקיים במנותק מאותן עבירות ספציפיות שבוצעו על ידו ופעל כל העת על מנת להמשיך את פעילותו, בייחוד פעילותו הכלכלית וכל זאת תוך העלמות מס והלבנת ההון ותוך שימוש באלימות. המוניטין של הארגון ושל חבריו היה ידוע למרחוק. מוניטין זה היה חלק מארגו הכלים של הארגון, ושימש כזרז וכמסייע להוצאה לפועל של העבירות השונות. חברי הארגון פעלו לאורך כל הדרך כקבוצה מלוכדת, שמרו זה על זה והיו ערבים זה לזה. לאנשי הארגון היו מקומות מפגש קבועים (ביתו המאובטח של ה.צ.) וכן דירות מסתור וכן הקפידו על מידור וחשאיות לרבות קיום שיחות אגב שימוש במילות קוד ובאמצעות טלפונים לא מזוהים. הארגון דאג למנהליו לאבטחה ולכלי רכב ממגונים וכן דאג להצטייד באמל"ח רב.

אשר לאשמתם הספציפית של הנאשמים שהועמדו לדין במסגרת אישום זה בביצוע עבירות לפי חוק מאבק בארגוני פשיעה:

כאמור, החלטנו להורות על זיכוי של נאשם 4 מהעבירה של מנהל בארגון פשיעה. למרות שניכר היה שנאשם 4, ישראל אוזיפה, היה מעורה בפרטים רבים הנוגעים לפעילות הארגון, אנשים דיברו לידו באופן חופשי בקשר לביצוע עבירות, הוא שימש כתובת ליצירת קשר עם אברג'יל והיה איש אמונו של אברג'יל, לא שוכנענו שהוא היה בין מקבלי החלטות, שנמנה על אותו דרג בארגון שעל פיו נקבעו או נעשו פעולות, או כי היו תחתיו אנשי ביצוע ששמעו להוראותיו, באופן שניתן להגדיר אותו "כמנהל" בארגון, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה ונותחו בהרחבה בגוף הכרעת הדין.

לגבי נאשם 1: הוכח כי הלה עמד בראש הארגון ושלט בו שלטון ללא מצרים, כאשר על פיו יישק דבר. הוא זה שהכווין את פעילות הארגון והגדיר את יעדיו. המוניטין של הארגון היה המוניטין של העומד בראשו. עוצמתו של אברג'יל, הדומיננטיות שלו, מעמדו, הכבוד שרחשו לו והיותו השליט הבלתי מעורער של הארגון, מצאו ביטוי ברור ומובהק בתיקנו. **מסקנתנו היא אפוא שיש להרשיע את נאשם 1 בעבירה של ראש ארגון פשיעה בהתאם לסעיף 2(א) לחוק מאבק בארגוני פשיעה התשס"ע-2003.**

הוכח, על בסיס העדויות והראיות, **כי נאשם 2**, פרט להיותו ראש קבוצה שהסתפחה לארגון, נשא תפקיד מפתח בארגון, נמנה על שורת מקבלי החלטות, הכווין פעילות וכן מימן פעילות בארגון. כל אלה מבססים כנגדו את העבירה של **מנהל בארגון פשיעה ויש להרשיעו בביצוע עבירה לפי סעיפים 2(א)1 ו-2(א)2 לחוק הנ"ל.**

באישום השלישי המכונה גם "כיכר פלומר" עסקינו, כד בתמצית, בנדבך נוסף של ניסיונות ההתנקשות בזאב רוזנשטיין וחלק מהמאבק שהוכרז נגדו על ידי ארגון הפשיעה ויחזק אברג'יל. מדובר היה ב"קפיצת מדרגה" מבחינת אופן הביצוע ועזות הפעולה. כך, הועמדה מכונית תופת ממולכדת במרכז העיר תל אביב, סמוך למשרדו של רוזנשטיין, בשעות היום ובמקום שוקק חיים, כאשר בתאריך 30.6.03, עם הגעתו של רוזנשטיין למשרד, הופעל מנגנון הפיצוץ באמצעות שלט רחוק. כתוצאה מכך אירע פיצוץ עז שגרם לחבלות גופניות לרוזנשטיין, למאבטחיו: משה בוסקילה, דוד יוסף, וזוהר בוניס, וכן נפגעה עוברת אורח- עדי חן. בנוסף נגרם הרס רב לסביבה ופגיעה בכלי רכב חונים.

מכונית התופת הממולכדת הייתה מכונית שנגנבה כחודש לפני האירוע על ידי פעילי הארגון, כאשר לוחית הזיהוי של המכונית הוחלפה בלוחית זיהוי של מכונית אחרת מאותו דגם.

עדי התביעה המרכזיים באישום זה, היו עדי המדינה ה.צ ובומבי שנטלו חלק פעיל ופיזי באירוע ודבריהם זכו לאמון מלא. אל דבריהם הצטרפו ראיות סיוע ותמיכה נוספות, כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

הראיות שנסקרו על ידנו וזכו לאמונו לימדו, כי האנשים שנטלו חלק בתכנית העבריינית המתוארת באישום זה הם יחזק אברג'יל - יוזם התכנית, הוגה הרעיון ו"המוח" מאחורי רעיון חיסולו של רוזנשטיין; יניב בן סימון – ראש קבוצה עבריינית, מנהל בארגון שהיה ממונה על הוצאתה של התכנית לפועל ומי שלחץ על מכשיר השלט רחוק שהפעיל את המטען; עד המדינה בומבי - שפעל לצדו של יניב בזירת האירוע; מיכה בן הרוש, חבר בקבוצה העבריינית של יניב אשר שימש תצפיתן ודיווח ליניב עם הגעתו של רוזנשטיין למשרדו. שמעון סבח (נאשם 10) חבר בקבוצה העבריינית של יניב בן סימון, אשר במסגרת תפקידו כחבר בצוות המבצע, נטל חלק בהרכבת מטען החבלה שהוכן על ידי עד המדינה ה.צ והטמנתו במכונית הממולכדת ו-פטריק עמוס (נאשם 11) שסייע לסבח ולאנשי הקבוצה בהרכבת המטען, על ידי העמדת חניון ביתו ודירתו לרשות המבצעים לצורך הרכבת המטען וכן סייע פיזית ל-ה.צ ולסבח בעת הרכבת המטען. בהקשרו של נאשם 11 התייחסנו בהרחבה למכלול טענות ההגנה - ודחינו אותן תוך מתן אמון מלא בדבריו של ה.צ. קבענו כי מעשה הרכבת המטען ברכב היה בדירתו ובחניון ביתו בידיעתו ובשיתוף פעולה מצדו וכי מבחינת הרכיב העובדתי בעבירה מעשיו היו זהים לשל נאשם 10. עם זאת סברנו כי מבחינת הרכיב הנפשי יש קושי לקבוע כי נאשם 11 נכלל במעגל הפנימי של מבצעי העבירה, ולכן הרשענו אותו בעבירה של סיוע לניסיון רצח לפי סעיף 305(1) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין וכן סיוע לעבירות הנלוות באישום זה.

התברר כי לאחר האירוע נמלט מיכה בן הרוש מהארץ ומאימת הדין בהוראת אברג'יל ויניב בן סימון והוטס דרך בלגיה לספרד. מיכה בן הרוש התברר להיות "חוליה חלשה" מי שעלול לחשוף את זהות המבצעים והמעורבים אם ייעצר על ידי רשויות החוק בישראל. לפיכך הוא שהה בחו"ל תחת חסות אנשי הארגון והיה מצוי תחת שמירה ופיקוח.

בהתאם לראיות שהובאו לפנינו ונותחו בהרחבה קבענו שהאנשים שנטלו חלק בשמירה ובפיקוח על מיכה בן הרוש, ובכך סייעו להימלטותו מהדין, היו ציון אלון, וישראל אוזיפה (נאשם 4).

במסגרת הדיון באישום זה נדונו ונותחו סוגיות משפטיות, בכללן:

א. אשמתו של נאשם 1 כשותף לעבירה בהינתן שהוא לא ביצע את המעשה במו ידיו ואף לא נכח בישראל, אך כראש הארגון הגה את התכנית העבריינית, עמד מאחוריה והיה בקיא בפרטיה. הדברים נותחו ופורטו בהרחבה (ראו בסעיף 12.3 לאישום זה).

ב. יסודות העבירה של "סיוע לאחר מעשה". בתוך כך דנו בשאלה מה נדרש להוכיח מבחינת מודעותו של העושה לגבי העבירה שביצע האחר שלו הוא סייע. קבענו, שעל מנת לבסס הרשעה בעבירה של "סיוע לאחר מעשה" לפי סעיף 260 לחוק, אין בהכרח צורך להוכיח שהמסייע לאחר מעשה היה מודע לטיבה המדויק של העבירה העיקרית שבוצעה, להבדיל ממודעות לעצם ביצועה של עבירה (שבדיעבד יוכח שהיא פשע או עוון), לא כל שכן מקום שבו קיימות ראיות לכך שהמסייע עצם את עיניו מלברר את העובדות שבהן חשד (ראו סעיף 13.2 לאישום זה).

ג. העבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה: עמדנו על כך שהדגש בעבירה זו הוא על קיומה של כוונה מיוחדת (להטיל באדם מום או לגרום חבלה חמורה) להבדיל מהתוצאה שנגרמה בפועל, בבחינת שאין הכרח שתיגרם בפועל חבלה חמורה כדי לבסס את יסודות העבירה, ודי בפציעה כהגדרתה בחוק (ראו סעיף 12.5 לאישום זה).

סופו של דבר, לאור מכלול הראיות הגענו למסקנה להרשיע את הנאשמים באישום זה בעבירות כדלקמן:

א. את נאשם 1, יצחק אברג'יל בעבירות הבאות: **ניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) לחוק; **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 449(א) לחוק; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1)+(3) (**שלוש עבירות**) לחוק, **וחבלה של ממש** לפי ס' 380 לחוק; והכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

ב. את נאשם 4, ישראל אוזיפה בעבירות הבאות: **סיוע לאחר מעשה במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 260 לחוק בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

ג. את נאשם 10, שמעון סבח בעבירות הבאות: **ניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) לחוק; **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 449(א) לחוק; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1)+(3) (**שלוש עבירות**) לחוק, **וחבלה של ממש** לפי ס' 380 לחוק; והכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

ד. את נאשם 11, פטריק עמוס בעבירות הבאות: **סיוע לניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) ביחד עם סעיף 31; **סיוע לחבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1) ו- סעי' 31 לחוק (**שלוש עבירות**); **וסיוע לחבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק, הכל במסגרת **ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

12. **האישום הרביעי המכונה גם הפיצוץ ביהודה הלוי** מהווה נדבך נוסף בניסיונות חיסולו של

זאב רוזנשטיין על ידי הארגון בהמשך לכל מה שנאמר לעיל באישומים הקודמים.

בתאריך 11.12.03, בשעה 12:30 לערך, בעסק לחלפנות כספים (צ'יינג') ברח' יהודה הלוי 47 במרכז תל אביב, התפוצץ מטען חבלה רב עוצמה שהוטמן על גגון העסק וגרם למותם של נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל, וכן לפציעתם של עשרות רבות של אנשים, ביניהם זאב רוזנשטיין ומאבטחיו, תוך שהוא זורה הרס רב סביבו. מדובר באירוע שהיה חריג בקיצוניותו ואלמותו. לא בכדי הוא כונה "פיגוע פלילי" ועורר סערה וזעזוע בקרב הציבור באותם ימים. ב"כ המאשימה אמר בהקשר זה בפתחת ההליך הפלילי, כי הגם שדברי הימים של מדינת ישראל רצופים מעשי פשע קשים וחמורים - עדיין כזו לא הייתה. הייתה זו קפיצת מדרגה במאבקי השליטה בעולם התחתון תוך חציית קווים אדומים. המעורבים בביצוע האירוע הפגינו זלזול מוחלט בחיי אדם והתעלמות מהאפשרות לפגיעה קטלנית בעוברי אורח תמימים שנוכחותם בזירה הייתה צפויה ואפילו ודאית, כפי שגם קרה.

במסגרת אישום זה נסקרה בהרחבה מסכת הראיות שהונחה לפנינו. עיקרה בעדויותיהם של עדי המדינה בומבי, טולי, ה.צ., א.צ. ו-י.מ., כולם אנשי ארגון שסיפרו על האירוע, כל אחד בהתאם לחלקו ולמעורבותו. עמדתנו בהרחבה על האפשרות להיזקק לדבריו של י.מ. בהינתן שלא נטל חלק ישיר באירוע ודבריו לא היו מדויקים, כפי שהעיד בעצמו. הלכה למעשה השימוש בדבריו נעשה במשורה. כמו כן עמדנו על הטעויות שנפלו בעובדות כתב האישום וקבענו שלא היה בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשמים. כמצוות הדין התבססנו לצורך הכרעתנו על הראיות שהוכחו לפנינו.

המשימה להוציא לפועל את התכנית העבריינית מושא אישום זה הוטלה על עד המדינה בומבי, זאת לאחר כישלון ההתנקשות בכיכר פלומר כמתואר באישום השלישי, לאחר שיניב בן סימון - מי שהיה עד לאותה עת חבר הארגון שהוציא לפועל מטעם הארגון את המאבק נגד רוזנשטיין - ירד למחתרת ובהמשך נעצר.

בהתאם לקביעותינו העובדתיות, בומבי החל שוקד על התכנית העבריינית דכאן כבר לאחר שובו מביקור שערך אצל יצחק אברג'יל, בספרד בחודש יולי 2003 (לאחר כישלון ההתנקשות הקודם), ואולם התכנית נכנסה לשלב הביצוע רק בחודש נובמבר 2003 לאחר שביזמת אברג'יל התכנסו בכירי הארגון בבלגיה בין התאריכים 17-19/11/03 כדי לקדם את התכנית ולגייס כספים לביצועה. קבענו שהפגישות בבלגיה, בנוכחות נאשמים 1, 2 וכן עדי המדינה בומבי, טולי ו-י.א. התקיימו בין השאר במלון בבריסל וכן בביתו של נאשם 4, באנטוורפן. באותן פגישות סוכם, בין היתר, כי נאשם 2, אבי רוחן, באמצעות עד המדינה טולי, יעביר לבומבי סכום כסף של כ-50-70 אלף אירו לטובת המבצע.

בהתאם לקביעותינו העובדתיות, עם חזרתו של בומבי לישראל, בידיעתו ובהנחייתו של אברג'יל, פנה בומבי אל ה.צ. - מי שהכין את המטען עבור האירוע בכיכר פלומר - וסיכם עמו שהלה יכין מטען חבלה גם עבור האירוע דכאן. בומבי העביר ל-ה.צ. לבנות חבלה וחומרי נפץ לצורך כך. במקביל, בומבי נפגש עם טולי בבית קפה הכוהנים בתל אביב וקיבל ממנו את סכום הכסף שעליו סוכם במפגשים בבלגיה.

הצוות שנבחר על ידי בומבי לצורך ביצוע התכנית העבריינית, כך בהתאם לעדותו של בומבי שנמצאה אמינה עלינו, כלל את שלומי וזאנה, איש הקבוצה האילתית של הארגון, וכן את נאשמים 12 ו-14. בומבי התייחס גם לחלקו ולמעורבותו של נאשם 13 בצוות המבצע, אך מאחר שההליכים נגד נאשם 13 הופסקו בעקבות פטירתו, לא קבענו ממצאים לגבי אשמתו. בומבי העיד מפורשות כי **כל אנשי החוליה הנ"ל גויסו ופעלו להוצאת המשימה לפועל**, ודבריו נמצאו אמינים עלינו.

קבענו, כי לאחר הכנת המטען על ידי ה.צ. הוא הועבר מ-ה.צ. לידי החוליה המבצעת בסיועו של נאשם 10, שמעון סבח, אשר גויס לצורך כך על ידי ה.צ.

בכתב האישום יוחסה מעורבות גם לנאשם 11 בטענה שהוא פעל יחד עם נאשם 10 והיה יחד עמו בביתו של ה.צ. לצורך אותה מטרה. ואולם, כפי שהודענו, מסקנתנו הייתה שאשמת נאשם 11 לא הוכחה ויש מקום לזכותו וזאת, הן משום שיש קושי לבסס מסקנה ברורה מעדותו של י.מ. והן משום שגם אם נקבל את דבריו של י.מ. אין בהם ללמד על מודעותו של נאשם 11 לעבירה ועל התגבשות מחשבה פלילית רלוונטית, הכל כפי שנותח בהרחבה בסעיף 18 לאישום זה.

בהתאם לדברי בומבי קבענו, כי המטען שנלקח מביתו של ה.צ. הונח על גג הצ'יינג'י על ידי נאשם 12, עופר בודהנה, יחד עם שלומי וזאנה, בנוכחות בומבי. העיתוי להנחת המטען נבחר לאחר שנאשם 14, שעליו הוטלה המשימה למצוא נכס להשכרה שממנו יתבצעו התצפיות אל עבר הצ'יינג'י, הודיע לבומבי כי מצא נכס כאמור.

לאחר הנחת המטען כנ"ל, ובמשך שלושת השבועות שעד לפיצוץ, בוצעו תצפיות לעבר הצ'יינג'י בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין. התצפיות בוצעו ממקומות מסתור ברחוב בהינתן שנאשם 14 כשל מלשכור נכס מתאים. במועד הפיצוץ זוהה רוזנשטיין מגיע למקום ואז ניתן האות. מי שלחץ על השלט שהפעיל את המטען היה שלומי וזאנה, לאחר שלכאורה קיבל דיווח על הגעת רוזנשטיין מנאשם 13 שקיים תצפית על המקום.

הוכח לפנינו, מפי עדי המדינה בומבי ו-ה.צ. כי מספר ימים לאחר הנחת המטען, נולד הצורך להחליף את הסוללה שחבורה אליו מתוך חשש שהיא התרוקנה. לצורך כך פורק המטען מעל גג הצ'יינג'י על ידי נאשם 12 וזאנה, הועבר ל-ה.צ. לצורך החלפת הסוללה, ואחר כך הונח שוב על גג הצ'יינג'י באותה דרך ושיטה שבהן הוסר. באחד משלבי פעולות ההחלפה הנ"ל נכח גם נאשם 14, אלא שתפקידו לא היה ברור.

כאמור, האות להפעלת מטען החבלה ניתן עם הגעת רוזנשטיין לצ'יינג'י ואולם היעד הוחטא ובמקומו של רוזנשטיין (שנפגע באירוע), מצאו את מותם שלושה קורבנות שצוינו לעיל. תוך שימוש בדוקטרינת ה-"כוונה המועברת" (סעיף 20(ג)(2) לחוק העונשין) יוחסה למבצעים בצוותא בתיקנו עבירה של רצח בכוונה תחילה כלפי אותם שלושת קורבנות שנרצחו במקומו של רוזנשטיין.

למרות שלא הוצבה מחלוקת מצד הנאשמים לחלות הדוקטרינה בהקשרנו, והיא לא זכתה לליבון משפטי מצד ב"כ הנאשמים, כאשר גם התביעה מצדה עסקה בכך בקצרה, הסוגיה המשפטית הנוגעת לכוונה המועברת נותחה בסעיף 13.2 לאישום זה. בקצרה ייאמר, כי בהסתמך על ספרות מקצועית ופסיקה זרה קבענו כי **קיימת תחולה להוראות סעיף 20(ג)(2) לחוק גם מקום שבו הנזק שנגרם כתוצאה מההתנהגות היה רב יותר מאשר**

הנזק שאליו התכוון העושה, לרבות במקרים שבהם נפגעו יותר מושאי עבירה מאשר התכוון העושה, וכל זאת על אחת כמה וכמה במקרה דומה למקרה שלנו שבו מדובר היה בגרימת פיצוץ שזורה הרס על סביבותיו כאשר יכולת השליטה על תוצאותיו היא מראש מועטת.

לאחר בחינה מדוקדקת של מכלול הראיות פסקנו:

א. לא מצאנו בסיס ראיתי מספק להרשעת נאשמים 4 ו-11 באישום זה וקבענו שיש להורות על זיכויים. לגבי נאשם 4, למרות שמסקנתנו הייתה שיש בסיס ראיתי לקבוע שאחת הפגישות בבליגיה התקיימה בדירתו, ולמרות שעדותו לא נמצאה ראויה לאמון, לא השתכנענו כי מעשיו בנסיבות המקרה מגיעים כדי סיוע לעבירת הרצח.

ב. לגבי נאשם 1: נתנו אמון בדברי עדי המדינה לפיהם היה הרוח החיה, היוזם והמתכנן של האירוע, והיה מודע ומעורב בכל פרטיו. מצאנו בסיס ראיתי להרשיעו בביצוע העבירות: רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 20(ג)(2) (3 עבירות), קשירת קשר לבצע פשע לפי סעיף 499 לחוק, חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) לחוק, גרם חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק, פציעה שלא כדין, לפי סעיף 334 לחוק וגרם חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק, והכל במסגרת ארגון פשיעה בהתאם לסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

ג. לגבי נאשם 2: קבענו על יסוד דברי עדי המדינה כי הוא נכח בפגישות בבליגיה, ביטא עניין בחיסולו של רוזנשטיין והשתתף במימון מבצע ההתנקשות. המאשימה ייחסה לו שותפות לביצוע העבירה בטענה שבדומה לאברג'יל, על רקע מעמדו בארגון, ניתן לראותו כאחד מ"המוחות" מאחורי המעשה. לאחר ניתוח וליבון מעמיקים, לא בלי היסוס, קבענו כי קיים פער בין מצד אחד מעמדו הבכיר של רוחן בארגון והחפץ שביטא במעשה מבחינת הרכיב הנפשי של העבירה, לבין העובדה שלא נמצאה אינדיקציה ראיתית לכך שהיה מעורב או מעורה בתוכנית עצמה, לרבות במקום שיועד לביצוע ובאופן הביצוע. במצב דברים זה סברנו שנתר ספק אם ניתן לראות בו מי שהיה שייך לימעגל הפנימי של מבצעי העבירה. בסופו של דבר מסקנתנו הייתה להרשיע את נאשם 2 בעבירות של סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 300(א)(2) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין (3 עבירות), קשירת קשר לבצע פשע לפי סעיף 499 לחוק, סיוע לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) + 31 לחוק, סיוע לגרם חבלה חמורה לפי סעיף 333 + 31 לחוק, סיוע לפציעה שלא כדין, לפי סעיף 334 + 31 לחוק וסיוע גרם חבלה של ממש לפי סעיף 380 + 31 לחוק, והכל במסגרת ארגון פשיעה בהתאם לסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

ד. לגבי נאשם 10: קבענו כאמור כי נאשם 10 נכח בביתו של ה.צ, לבקשתו של ה.צ, כדי להוות גורם מקשר בין ה.צ לבין חולית הביצוע שעמה ה.צ לא רצה קשר ישיר. זאת עשה תוך מודעות לנסיבות ולתכנית העבריינית. עם זאת, לאור עדות בומבי שבמסגרתה תיאר ומנה את חבורת הביצוע, לא מצאנו תשתית מספקת לראות בו אחד מהמבצעים בצוותא של אישום זה. קבענו כי מעשיו מגיעים כדי סיוע בלבד. הוא הורשע אפוא

בביצוע העבירות: **סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 300(א)(2) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין (3 עבירות), **סיוע לחבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) + 31 לחוק, **סיוע לגרם חבלה חמורה** לפי סעיף 333 + 31 לחוק, **סיוע לפציעה שלא כדין**, לפי סעיף 334 + 31 לחוק ו**סיוע גרם חבלה של ממש** לפי סעיף 31 + 380 לחוק, והכל במסגרת ארגון פשיעה בהתאם לסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

ה. **לגבי נאשם 12**: בהתאם לדברי בומבי שהיו נאמנים עלינו נאשם 12 היה אחד מאנשי החבורה שגובשו על ידו לצורך ביצוע המעשה ונכלל במעגל הפנימי של המבצעים כמי שהשתתף בהנחת המטען על הגג הציינג'. קבענו כי דברי בומבי זוכים לתימוכין בראיות נוספות המגיעות כדי סיוע, בעיקרם שקרי הנאשם בהכחישו בכזב היכרות וקשר עם בומבי ועם מבצעי האירוע, התנהגות מפלילה לאחר מעשה (הדממת הטלפון למשך 10 ימים) והתבטאויות בעימות שמעידות על ידיעת הפרטים, לרבות ידיעת פרטים מוכמנים. דחינו את טענת נאשם 12 כי בומבי הפלילו לשווא מחמת מניע פסול. מסקנתנו הייתה כי יש בסיס להרשעת נאשם 12 בביצוע העבירות: **רצח בכוונה תחילה** לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 20(ג)(2) (3 עבירות), **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 499 לחוק, **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) לחוק, **גרם חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק, **פציעה שלא כדין**, לפי סעיף 334 לחוק וגרם **חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק, והכל במסגרת ארגון פשיעה בהתאם לסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

ו. על יסוד עדותו של בומבי קבענו כי **נאשם 14** היה אחד מאנשי החוליה שבומבי גייס לצורך ביצוע המשימה. לעדותו האמינה של בומבי נמצאו תימוכין המגיעים כדי סיוע לרבות בשיחה הידועה כ"שיחת השלד", שקריו של נאשם 14, התנהלותו לאחר האירוע ושיחות אינספור עם אנשי החוליה המבצעת בתקופה הרלוונטית. **השאלה מה היא העבירה ההולמת את מעשיו של נאשם 14 עוררה התלבטות**. מצד אחד לאור עדות בומבי שלפיה נאשם 14 גויס כדי להיות אחד מאנשי החוליה המבצעת, ובהינתן שהתגבשה אצלו הכוונה הפלילית לביצוע המעשה - כלל לא מופרך היה לראות אותו שותף לעבירת הרצח. מצד שני, לא יכולנו להתעלם מאי בהירות לגבי המעשים הספציפיים שביצע כחלק מביצוע העבירה ובאיזה אופן תרם לביצועה. הרכיב הפיזי בעבירה נותר אפוא עמום ולא חד משמעי. במכלול השיקולים ולא בלי היסוס, כפי שפורט ונומק, **החלטנו להרשיעו בעבירה של קשירת קשר לבצע פשע לפי סעיף 499 לחוק, וזאת במסגרת ארגון פשיעה**.

עבירות הסמים והמס:

13. עניינו של **האישום השני** הוא בייצוא, ייבוא וסחר של קוקאין בהיקף של כ-460 ק"ג. המדובר בסם, שהוסלק בתוך גלגלי ברזל, אשר היו מורכבים בתוך מכונה תעשייתית בפרו.

על-פי עדות עד המדינה טולי, שנמצאה מהימנה, נאשם 2 - רוחן פנה אליו כדי שיפגש עם אחד בשם אלי לוי לצורך הוצאת עסקת הסמים לפועל. בהמשך, רוחן וטולי פנו לנאשם 3 - מאיר אברגיל על-מנת שיבחן אפשרות להעברת הסמים לקנדה, ולאחר מכן שולב נאשם 1 - אברגיל בפרטי הדברים. לבסוף, בפגישה שנערכה באזור ים המלח בין נאשם 1-יצחק אברגיל, נאשם 2-אבי רוחן, נאשם 3-מאיר אברגיל ועד המדינה טולי סוכם שהמכונה התעשייתית, ובה הקוקאין, תועבר לקנדה והתמורה ממכירת הסם תחולק בחלקים שווים בין נאשם 1, נאשם 2 ונאשם 3. כך נעשה. המכונה הועברה לקנדה, הסם הוצא מהגלגלים ונמכר. התמורה (למעט כ-10% שניתנו לסמי ביטון, שהופקד על אחסון המכונה בקנדה) חולקה כמוסכם. המדובר בעסקה בהיקף נכבד. טולי מסר בעדותו, שנמצאה מהימנה כאמור, כי קבוצת אבי רוחן (שכללה בנוסף לאבי רוחן ולטולי חברים נוספים) קיבלה מכספי העסקה כ-2.8-2.7 מיליון דולר, וכי סכום דומה הועבר הן לנאשם 1 והן לנאשם 3.

כתב האישום ייחס לנאשמים עבירה של ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן, במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים וסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה. במסגרת הדיון באישום זה בחנו טענת התיישנות שהועלתה על-ידי ההגנה. ראשית קבענו, כי על-פי הדין יש לבחון כל אחת מהחלופות שיוחסה לנאשמים, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן). בחינת מלוא הנתונים העובדתיים הוליכה לקבלת טיעון ההגנה, כי החלופה של **יצוא סם מסוכן התיישנה**. אולם, **טענת התיישנות נדחתה לגבי העבירה של ייבוא, מסחר והספקת סם מסוכן**.

במהלך שמיעת פרשת התביעה, בעקבות הסדר טיעון, הודה **נאשם 3** בכתב אישום מתוקן ונדרשה הכרעתנו בעניינם של נאשמים **1 ו-2**.

ראיות התביעה הושתתו בעיקרן על עדותו של עד המדינה טולי, שעדותו נמצאה מהימנה, לצד עדות סמי ביטון, ושורת ראיות המהוות סיוע כעדות עד המדינה בומבי, שיחות שנקלטו בהאזנות סתר וראיות נוספות, שפורטו בהכרעת הדין.

לאחר בחינת מלוא הטיעונים פסקנו להרשעת אברגיל ורוחן בפרשה זו **ביבוא וסחר בסם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים; וככל שהדבר נוגע לסחר בסם מסוכן, החל מיום כניסת חוק המאבק לתוקף (17.6.2003) ההרשעה היא בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה. עוד הורשעו הנאשמים בעשיית פעולה ברכוש אסור במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון בצירוף חוק המאבק בארגוני פשיעה.**

14. עניינו של **האישום השישי** בעסקת סמים שבוצעה במסגרת הארגון במהלך שנת 2003 ושבמסגרתה הועברו 11 ק"ג של סם מסוג קוקאין מפרו לאנגליה, באמצעות בלדרית. דא עקא, שבהגיעה לאנגליה נעלמה הבלדרית יחד עם הסמים ועקבותיה אבדו, לאחר שגורם מטעם הקושרים לא הגיע למלונה לאסוף ממנה את הסמים בשעה היעודה. בהקשר זה הפנו המבצעים אצבע מאשימה כלפי י.מ כאילו מעשיו הם שהביאו לתוצאה זו. במסגרת אישום זה יוחסה עבירה לנאשמים 1, 6, 14 ו-15, ואולם לאחר שנאשמים 6 ו-15 הודו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ודינם נגזר - **נותר להכריע באשמתם של נאשמים 1 ו-14**.

ראיות התביעה בוססו בעיקרן על עדותו של עד המדינה י.מ. שעדותו נמצאה אמינה והשתלבה היטב בראיות נוספות, לרבות בעדויותיהם של בומבי ו-ה.צ. וכן בשיחות שנקלטו בהאזנות סתר. יצוין, כי נאשם 1 סרב במופגן להתייחס בעדותו לאישום זה ו/או לעניינים שנוגעים לפרשת הבלדרית – ולכך יש כמובן משמעויות ראייתיות. סופו של דבר לאחר ניתוח מכלול הראיות החלטנו **להרשיע את נאשמים 1 ו-14 בניצוץ עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המתייחסים ל-9 ק"ג לכל הפחות של סם מסוג קוקאין, וזאת במסגרת ארגון פשיעה.**

15. עניינו של **האישום השביעי**, שכותרתו "עסקת המיליון" המיוחס לנאשמים 1, 4, ו-16 הוא בקשר פלילי שנכרת בסמוך לחודש אפריל 2003 שבו היו שותפים הנאשמים הנ"ל יחד עם ציון אלון מוטי אטיאס, המכונה "העגיל" ואחרים, לייבא מיליון כדורי אקסטזי מהולנד לאוסטרליה ולמכור אותם שם כחלק מפעילות הארגון. בהתאם לראיות, כדורי הסם שנרכשו בהולנד הועברו בתיווכו של ה"עגיל" לאוסטרליה ושם הופקדו בידי קבוצת אופנוענים שהיו אמורים לשמור עליהם עד למכירתם הסופית. בהמשך, לאחר שנאשם 16 ועופר אטיאס מכרו 200,000 כדורים באוסטרליה, נעלמו האופנוענים עם יתרת הכדורים. הדבר קרה לאחר שכספי התמורה ממכירת 200,000 הכדורים הנ"ל נמסרו לבלדר שאמור היה להעבירם לישראל אך הלה נעלם עם הכסף. **מצאנו כי שווי מיליון הכדורים שנסחרו בעסקה עמד על כ- 25 מיליון ₪.**

במרכז ראיות התביעה באישום זה, עדות עד המדינה י.מ., שהשתלב לדבריו בעסקה בדיעבד, לאחר היעלמות הבלדר והסמים, לצד ראיות תומכות שהם הודעותיו במשטרה של שי סילם, שהוגשו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, ושיחות שנקלטו בהאזנת סתר. **לאחר בחינת מכלול הראיות הגענו למסקנה כי יש להורות על זיכוי מחמת הספק של נאשם 4 בהעדד אינדיקציה ראייתית מספקת לחלקו בעסקה, ולהרשיע את נאשמים 1 ו-16 עבירה של ייצוא, יבוא, מסחר והספקה במסגרת ארגון פשיעה – עבירה לפי סעיף 13 לפקודה בצירוף סעיף 3 לחוק.**

16. במסגרת **האישום השמיני**, שכותרתו "12 טון", יוחסה לאברגיל עבירה של ניסיון לעבור עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים במסגרת ארגון פשיעה, על-דבר ניסיון לייצוא 12 טון חשיש ממרוקו והעברתם לקנדה. אברגיל, ששמר בחקירתו במשטרה על זכות השתיקה, העלה בפרשת ההגנה את הטענה, שחלקו בפרשה התמצה ב"תיווך" בין שני עדי המדינה טולי ו-י.מ. הא-ותו לא.

על-יסוד עדות י.מ., אשר ניתן לה מלוא המשקל בכל הנוגע לגרסתו לעניין אישום זה והסיוע המצוי לה בעדות טולי, בשיחות טלפון ובשקר מהותי בו נתפס אברגיל – נקבע, כי אברגיל היה גורם מוביל ומעוניין בניסיון לייצוא החשיש ממרוקו מושא האישום. זאת, באמצעות י.מ., טולי ואחרים. נקבע, כי י.מ. וטולי אינם שני צדדים לעסקת סמים, שאברגיל "תיווך ביניהם", כגרסתו; אלא, שני חברי הארגון, שפעלו מטעמו של אברגיל לקידום ניסיון הייצוא של החשיש ממרוקו.

נקבע, כי שורת הראיות שבאו לפני בית המשפט הצביעה על חלקו המוביל והאקטיבי של אברגיל בפרשה. כך, על-פי הראיות, אברגיל יזם את הניסיון לקידום ייצוא החשיש

ממרוקו; היה מודע לפרטי הדברים; קבע מי יהיו האנשים שינסו להוציא את העסקה לפועל; קיבל החלטות בשלבי המשא ומתן; ועודכן בשלבים השונים, עד לכישלון המאמצים. כללו של דבר, שוכנענו, מעבר לכל ספק סביר, כי התקיימו מלוא יסודות העבירה של **ניסיון לייצוא וייבוא סם מסוכן, במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין וסעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה.**

17. במסגרת **האישום התשיעי** שיוחס לנאשמים 6 ו-14 נטען, כי הללו קשרו קשר עם אחרים לייבא 44,000 כדורי סם מסוג אקסטזי מבלגיה לישראל. נאשם 6 הודה בחלקו בפרשה ודינו נגזר. נותרה, אפוא, להכרעתנו, שאלת אשמתו של נאשם 14.

ראיות התביעה להוכחת האישום נסמכו, בין היתר, על ממצאי חקירה שנאספו בידי רשויות אכיפת החוק בבלגיה, שתפסו את חבילת הסם בשדה התעופה בבלגיה; על עדות המומחה, הטוקסיקולוג ד"ר קורדוניה ועל תוכן שיחות טלפון שנקלטו בהאזנות סתר. שיחות הטלפון בין נאשם 14 לאחרים התקיימו סמוך לאחר שליחת החבילה ובה כדורי האקסטזי בסניף הדואר.

במסגרת הכרעת הדין נדרשנו לטענות משפטיות ואחרות שהועלו לפנינו. בחנו את טיעוני ההגנה לגבי מהלכי החקירה בבלגיה. עמדנו על קבילותן של שיחות טלפון שהתקיימו בין נאשם 14 למי שלא היו עדים במשפט. פסקנו, כי ניתן לעשות שימוש ראייתי אף בדברי שותפיו של נאשם 14 לשיחות הטלפון לעצם אמירת הדברים ועל-מנת שתתחוויר משמעות דבריו של נאשם 14. בחנו את הטענה שהאישום נוסח באורח לקוני, מבלי שפורט בו מעשה אקטיבי המבטא את חלקו של נאשם 14 ומצאנו, כי הייתה בידי נאשם 14 הזדמנות סבירה להתגונן כנדרש בדין. דחינו טענה בדבר אכיפה בררנית, לאחר שעמדנו על הדין הנוהג וקיבלנו את הסבר המאשימה כי משיקולי האינטרס הציבורי, שבמרכזם הקצאת משאבים, הוחלט שלא להעמיד לדין מעורבים שלא היו ראיות לכך שהיו חלק מארגון הפשיעה. כמו כן, דחינו את הטענה שהעבירה לא התבצעה במסגרת ארגון פשיעה, תוך התייחסות למכלול הנסיבות וזהות המעורבים.

בסופו של יום, מצאנו שהוכחה כלפי נאשם 14 רק אחת העבירות מבין השתיים שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו העבירה של ניסיון לייצוא סם מסוכן, במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין וסעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה. לגבי העבירה של סחר בסם מסוכן לא הונחה תשתית ראייתית, המאפשרת לקבוע, מעבר לספק סבי את שותפותו של נאשם 14 כבר בשלב רכישת הסם המסוכן, באשר אין לשלול את האפשרות, כי שילובו "בתכנית העבריינית" נעשה רק לאחר רכישת הסם בבלגיה.

18. עניינו של **האישום ה-11** בחמש עסקאות של יבוא סמים ליפן מאירופה, עבירות שבוצעו בין השנים 2004-2006 במסגרת הארגון כדלקמן: עסקה של העברת 60,000 כדורי אקסטזי, עסקה של העברת 90,000 כדורי אקסטזי, העברת שלושה שולחנות שהכילו כדורי אקסטזי משלוח שלוש חבילות קוקאין בדואר, ומשלוחי סם מסוג אייס.

נאשמים 5, 6, 15 ו-18 שלהם יוחסה מעורבות בפרשה זו הודו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן ודינם נגזר. **נותר אפוא להכריע באשמתם של נאשמים 1, 4 ו-17.** במרכז ראיות התביעה להוכחת האישום, עדות עד המדינה י.מ, לצד ראיות תומכות, בכללן עדויות עדי המדינה ה.צ. ו-א.צ, שיחות שנקלטו בהאזנות סתר, ראיות הנוגעות להעברת כספי רווחי העסקאות אל מחוץ ליפן וכן עדויות נוספות. לאחר בחינת מכלול הראיות הגענו למסקנה כי מחמת הספק יש לזכות את נאשם 4 מהמיוחס לו בהעדר תשתית ראייתית שמספקת להרשעתו. כמו כן יש לזכות את נאשם 1 בהתייחס לשולחן הראשון מבין שלושה וכן בהתייחס למשלוחי האייס. את נאשם 17 יש לזכות ממעורבות במשלוח שולחנות הראשון והשלישי. **הרשענו אפוא את נאשם 17 במעורבות בעסקאות 60,000 כדורים, 90,000 כדורים וכן בשולחן השני מבין שלושת השולחנות. הרשענו את נאשם 1 בעסקאות של 60,000, 90,000 השולחנות השני והשלישי וכן משלוח חבילות הקוקאין בדואר.**

19. עניינו של **האישום ה-12** במעשה שמיוחס לנאשם 17 שלפיו, בחודש מאי 2006, על רקע סכסוך שהתגלע בין נאשם 15 לבין עד המדינה י.מ, בעקבות עסקאות הסמים ביפן, ארב נאשם 17 ל-י.מ בהיות שניהם ביפן וחתך אותו באמצעות סכין בצווארו תוך שהוא גורם לו לחתך עמוק שבגללו נזקק י.מ לטיפול רפואי ול-37 תפרים. לנאשם 17 **יוחסה בגין מעשה זה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין וזאת במסגרת ארגון פשיעה.** אישום זה בוסס בעיקרו על עדותו של י.מ, שנמצאו לה חיזוקים ראייתיים למכביר, לרבות האזנות סתר ושקריו של נאשם 17. **מסקנתנו הייתה שהוכחה העבירה שיוחסה לו כמפורט לעיל.**

20. **במסגרת אישום 13** יוחסו לנאשמים 1, 2, 3, 5, 6, 14, 15, 16, 17 ו-18 עבירות של התחמקות או סיוע להתחמקות ממס וזאת בעקבות הכנסותיהם מעבירות הסמים שבהן הורשעו. לאחר שנאשמים 3, 5, 6, 15 ו-18 הודו במסגרת הסדר טיעון נותר להכריע בעניינם של נאשמים 1, 2, 14, 16 ו-17.

לאחר ניתוח המצב המשפטי דחינו את עתירת המאשימה להרשיע בעבירת מס גם מקום שבו העסקה לא צלחה ולא הניבה רווח. עמדנו על טענת אכיפה בררנית מטעמו של נאשם 2 ודחינו אותה. ראשית קבענו, כי קבוצת השוויון הרלוונטית איננה בהכרח רק מקרים שבהם נאשם הועמד לדין בביצוע עבירת מס שנבעו מהכנסותיו מביצוע עבירות סמים באופן ספציפי, אלא די בכך שמדובר בהכנסות מביצוע עבירות. פרט לכך הדגשנו שלא הובאה כל ראיה מטעמו של נאשם 2 לכך שהמאשימה נקטה אכיפה בררנית, דהיינו שאכן בעבר לא הועמדו לדין נאשמים בנסיבות דומות.

לגבי אשמתו של נאשם 17 הראיות מצביעות על כך שבתקופה הרלוונטית לא שהה בישראל וכך גם שנים רבות לאחר מכן. לאור התשתית הראייתית הנ"ל סברנו שנכון להורות על זיכוי בהעדר אינדיקציה חד משמעית להיותו תושב ישראל באותה תקופה.

סופו של דבר, על בסיס קביעותינו באישומים הקודמים פסקנו כי יש בסיס להרשעה עבירה של התחמקות ממס באמצעות מרמה עורמה ותחבולה, וזאת בהתייחס לעסקאות שהושלמו, כדלקמן:

נאשם 1: בגין האישום השני ביחס להכנסה של 9,836,640 ₪ ובגין האישום השישי ביחס להכנסה של 80,000 דולר.

נאשם 2 בגין האישום השני ביחס להכנסה של כ-1,800,000 ש"ח .

נאשם 14 בגין האישום השישי ביחס להכנסה של 40,000 דולר.

נאשם 16 בגין האישום השביעי ביחס להכנסה של 70,000 דולר.

21. בסיום הכרעת הדין בפרק שכותרתו "אחרית דבר" עמדנו על טיבו של ארגון הפשיעה שביצע את העבירות שתוארו בכתב האישום, וזאת בראי המאבק בארגוני פשיעה. פרק זה מסכם הלכה למעשה את מכלול האירועים ואת פעילותו של הארגון.

אחרית דבר

(מתוך הכרעת הדין)

השופטת הבכירה גיליה רביד, אב"ד:

1. "מגה תיק" זה (או שמא נאמר "טרה תיק"), חשף בפנינו פשע מאורגן חובק עולם וחסר תקדים בהיקפו שהחל בראשית שנות ה-2000, עוד בטרם שגובשו כלים משפטיים להתמודדות עם התופעה. לא נפריז אם נאמר שחוק מאבק בארגוני פשיעה משנת 2003 חוקק על רקע המעשים האלימים שביצע הארגון באותה תקופה, שחלקם תוארו בתיק זה. אט אט חלחלה ההבנה אצל רשויות אכיפה החוק שמאחורי ההתנהלות הנ"ל עומדת פעילות מאורגנת שמסכנת את שלום הציבור, וכי יש צורך להתמודד עם ארגון זה ועם דומיו בכלים משפטיים מיוחדים.
2. משך מספר שנים שבהם התנהל התיק לפנינו שמענו עדויות אינספור ונחשפנו לאלפי מסמכים ולשיחות שנקלטו בהאזנות סתר, חלקן כאלה שבוצעו מחוץ לישראל. לצורך פיענוח העבירות ומבצעהן, רשויות החוק גייסו 6 עדי מדינה שהיו מבכירי הארגון, שהיו מצויים בלב העשייה העבריינית ושותפים לרזי הפעילות הפלילית של הארגון. שמענו עדויות של שוטרים בארץ ובחו"ל שעמלו רבות בחקירת האירועים השונים. נחשפנו לעדויות (או הודעות) של אזרחים אשר נפגעו אגב פעילותו של הארגון. התרשמנו לא אחת שחלקם חשש להעיד במשפט. עדויות וראיות אלה הציגו לפנינו תמונה של ארגון פשיעה רב עצמה, תאב כוח ושליטה. הוא איגד לתוכו חברים רבים אשר פעלו יחד בתבנית היררכית ושיטתית כבמעין עולם מקביל בעל שפה משלו וחוקים משלו. בצמרת הפירמידה עמד יצחק אברג'יל ותחתיו מנהלים, אנשי אמון ופעילים זוטרים יותר. כל אלה פעלו בקבוצות בערים שונות בישראל ובמקומות שונים בעולם. בכל קבוצה/זרוע עמד מנהל שקיים קשר ישיר עם אברג'יל כדי לקדם את תכניתיהם הפליליות, בעיקר בתחום האלימות והסמים.
3. הארגון התאפיין במנגנון קפדני של משמעת, שימוש בקודים ומתן הוראות ברורות מצד ראש הארגון, אשר שימש לא אחת כבורר ומכריע במחלוקות שהתגלעו במסגרת פעילות הארגון ומחוצה לו. יצחק אברג'יל הכתיב את אופן הפעילות ואף הטיל סנקציות על מי שלא פעל בהתאם להנחיותיו או על פי הכללים המקובלים בארגון. במהלך ניהול ההליך הפלילי ניכרה הדינמיקה המיוחדת שבין הנאשמים, עמידתם כאיש אחד תוך שמירה על קוד ההתנהגות המקובל בעולמם, זאת אף ביחס לקו ההגנה שנקט במשפט.
4. במשך השנים, דמותו הכריזמטית ורבת העוצמה של אברג'יל העצימה את כוחו של הארגון והמוניטין שצבר. רבים בעולם העברייני ביקשו את קרבתו. קרבה ליצחק אברג'יל "פתחה דלתות" בעולם התחתון. מוניטין זה, שקיבל גם ביטוי תקשורתי, סייע לאברג'יל ולאנשיו ליצור קשרים בארץ ובעולם ולהעצים את פעילותו העבריינית של הארגון, אשר גדל והתרחב עד שהפך לכוח בינלאומי משמעותי שפעל במגוון תחומים כגון: נשק,

הימורים, סמים ואלומות. כך, בין השאר, חברו אברגיל ואנשיו לקבוצתו העבריינית של אבי רוחן (נאשם 2) ופעלו במשותף עמם להוצאות תכניות עברייניות רחבות היקף.

5. כדי לבסס את שליטתם מול יריבי הארגון לא בחלו אנשי הארגון בביצוע עבירות אלימות חמורות שלשמן הצטיידו באמל"ח כדוגמת טילי לאו, אקדחים, רימונים, לבנות חבלה ועוד. כן הצטיידו בכלי רכב ובאופנועים גנובים והשתמשו בדרכונים מזויפים ובזהויות בדויות. מעשי האלימות שפורטו בהרחבה בפרק על ה"מלחמה הגדולה" וכן באישומים 3 ו-4, נועדו לקטול חיים, לחסל את אויבי הארגון ומתחריו. שמענו מפי העדים על "חיסולים" שבוצעו ותוכנו בארגון כמעט כדבר שבשגרה, כאשר הלך הרוח מצד ראש הארגון ואנשיו לביצוע מעשי רצח היה קר, אדיש ומשולל רסן. מעשי אלימות אלה הגיעו לשיאם באירועים בכיכר פלומר וברחוב יהודה הלוי בתל אביב בהנחת מטעני חבלה רבי עוצמה בליבה של תל אביב במקום סואן והומה אדם. כך, בפיצוץ ביהודה הלוי קיפחו את חייהם שלושה אזרחים חפים מפשע ונפגעו עשרות אזרחים שלרוע מזלם היו באותה עת במקום האירוע, שנדמה לזירת פיגוע.

6. ראש הארגון ובכיריו מימנו את הפעילות האלימה, בין היתר, מריווחי סחר בסמים, עסקאות חוצות יבשות, בכמויות אדירות ובסכומי עתק. היכולת לסחור בכמויות גדולות של סמים ולהעבירם בין מדינות, מלמדים על כך שהארגון בנה תשתית וקשרים. כך למשל באירופה (בלגיה, ספרד, הולנד), באפריקה (דרום אפריקה ומרוקו) בדרום אמריקה, באוסטרליה, ביפן, בקנדה ובארה"ב. לדוגמא נפנה לעסקה של מאות קילוגרמים קוקאין שהועברו מפרו לקנדה והוטמנו בגלגלי ברזל בתוך מכונה גדולה; עסקה של 11 קילוגרם קוקאין שהועברו מפרו לאנגליה באמצעות בלדרית; 44,000 כדורי אקסטזי שיועדו לעבור מבלגיה לישראל בתוך בקבוקי קצף אמבט; 60,000 כדורי אקסטזי ובהמשך עוד 90,000 כדורי אקסטזי שהועברו מגרמניה ליפן באמצעות מזוודות בעלות דפנות כפולות, עשרות אלפי כדורי אקסטזי נוספים שהוטמנו בתוך שולחנות עץ, מיליון כדורי אקסטזי שהועברו מהולנד לאוסטרליה, וכן 12 טון חשיש שנועדו לייצוא ממרוקו לספרד ומשם לקנדה. עסקאות אלה ואחרות, כפי שפורט בהכרעת הדין, נאמדו בהיקפים עצומים של לפחות 225,917,453 ₪.

7. שמענו על התבססות הארגון גם בעסקים לגיטימיים (עסקי צעצועים, ירקות, מחזור בקבוקים, חלפנות כספים וכו'), שהיוו הסוואה לפעילות הפלילית ושימשו לה כסות. פעילות לגיטימית לכאורה זו היוותה גם דרך משחיתה להלבנת הון.

8. השימוש בעדי מדינה לצורך מלחמה בעבריינות מסוג זה – בין בתיקנו ובין במקרים דומים – הינו הכרח בל יגונה. על רקע המבנה ההיררכי שהיה קיים בתוך הארגון, תוך הקפדה על מידור וחשאיות כלפי פנים וכלפי חוץ, היה קושי לחשוף את העבירות ולהתחקות אחר מבצעייהם. לא בכדי מעשי האלימות שתוארו בתיקנו אשר התבצעו בשנת 2002-03 לא פוענחו אלא לאחר למעלה מעשור, רק בשיתוף פעולה בינלאומי ורק לאחר שנמצאו אותם עדי מדינה מתוך הארגון שהסכימו לשתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

9. אשר ליצחק אברגיל ראש הארגון: התוודענו לפנים הרבות של נאשם זה. אברגיל ניסה לשכנע אותנו בעדותו כי לאחר שחרורו מהכלא הוא שינה את דרכיו וזנח את דרך פשע. הוא תיאר את התובנות שרכש בזכות לימודיו וציין את הריאיון עמו בתכנית הטלוויזיה של דן שילון ואת הבטחתו שם שלא לחזור לפשע. לא ברור עד כמה באמת התכוון אברגיל לשנות את דרכיו לאחר השחרור, ואולם הלכה למעשה לא כך קרה. כעולה בין השאר מעדותו, חייו האפורים של עובד כפיים במפעל, מקום עבודה שבו הושם לאחר שחרורו, לא הלמו את אישיותו ואת שאיפותיו להערצה, כסף, כבוד ופרסום. המציאות לימדה שלא זו בלבד שלא שינה את דרכיו אלא שגדל, התעצם, שכלל את קשריו ויכולותיו והקים ארגון עברייני רב מעללים, למגינת ליבה של החברה.

10. נסיים דברינו בציטוט מתוך דברי הכנסת ערב חקיקתו של חוק מאבק בארגוני פשיעה (דברי הכנסת מיום 16.7.02) אשר מטיבים לאפיין את הפרשות שבהן דנו משך 4.5 שנים. **"...הפשע המאורגן מעיב כצל על חיינו בבואנו לבנות כאן מדינה צודקת, מדינה ערכית, מדינה שבה ישלטו אמות מידה של מוסר, אמות מידה של חוק ומשפט. בכל חברה יש עבריינים, בכל חברה יש פושעים, בכל חברה יש עוברים על החוק אבל כאשר מדובר בארגון פשע מאורגן, הם נותנים גיבוי, הם לוחצים על עדים, הם מהווים ארגון שאינו רואה בפשע מפלט לאדם בודד אלא הופך את הפשע למקצוע של מוסד ושל ארגון. וכמו כל ארגון, אפילו ארגון חיובי, רוצה לחיות, להתפתח ולהתקדם ולפעמים הגרעין הקטן הופך לתמנון שלא מכירים את יום הולדתו".**